ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

GEORGES BEAUME

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΜΑΝΤΕΛΟΝ

Ἦταν Κυριακή. Οἱ καμπάνες τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας εἶχαν χτυπήσει μεσημέρι... Τὸ μεγάλο πάρκο ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ κόσμο, ποὺ εἶχε ξεχυθεῖ ἀπὸ νωρὶς γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴ θαυμασία λιακάδα.

Ὅλα γελοῦσαν τριγύρω στὸ καταπράσινο ἐκεῖνο πάρκο. Ἕνα σωρὸ διαβάτες περνοῦσαν καὶ ξαναπερνοῦσαν ψάχνοντας νὰ βροῦν κανένα παγκάκι νὰ καθήσουν, ἄλλοι πάλι στριμωγμένοι στὴν πλατεία, ἔτρωγαν μ' εὐχαρίστηση τὸ γλυκισμά τους...

Λίγο πιὸ πέρα ἀπ'τὸν πολὺ κόσμο, σὲ μιὰ γωνιὰ ἑνὸς ἐρημικοῦ δρομίσκου καθότανε στὸ μόνο παγκάκι ποὺ ἤτανε ἐκεῖ, ἕνας γεροντᾶκος μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκά του

Τοῦ γέρου τὰ μαλλιὰ ἦταν κάτασπρα καὶ στὸ πρόσωπό του φαινόντουσαν καθαρὰ τὰ ἴχνη μιᾶς μεγάλης καὶ πρόσφατης λύπης. Ἡ γυναίκα του ντυμένη μὲ μαῦρα κρέπια μὲ ὠχρὴ καὶ κουρασμένη φυσιογνωμία καθόταν σιωπηλὴ κοντά του. Κανεὶς τους δὲ μιλοῦσε, μόνο κάπου-κάπου ὁ γέρος ἀναστέναζε κι' ἔβγαζε τὸ μαντῆλι γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ δακρυσμένα μάτια του...

— Ἀγνοῦλα, Ἀγνοῦλα, ἔλεγε ὁ δυστυχισμένος...

— Μὰ μὴν ἀφήνεις, Παῦλε μου, τὸν ἑαυτό σου νὰ τὸν καταβάλῃ ἔτσι ἡ λύπη... Χρειάζεται καὶ λίγο θάρρος...

— Ὄχι, ὄχι ! ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος στερεότυπα. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ξεχάσω. Ἀγνοῦλα, Ἀγνοῦλα μου.

Καὶ ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί...

Πέρα ἀπὸ τοὺς ἄλλους δρόμους τοῦ πάρκου ἔφταναν ὥς ἐκεῖ ὁ θόρυβος τῶν φωνῶν τοῦ κόσμου, τὰ γέλοια τῶν παιδιῶν καὶ οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς τοῦ καφενείου ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ παίζῃ...

— Θυμᾶσαι ; εἶπε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ γέρος στὴ γυναῖκα του μὲ σβυσμένη φωνή. Δὲν θὰ ἦταν ἀκόμα ἕξη χρονῶν. Ἦταν τὴν ἐποχὴ ποὺ μέναμε σὲ κείνη τὴ νεκρὴ πόλη. Μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν χθὲς ἀκόμα. Τί ἀναμνήσεις : Κάπσιο βράδυ. Παίζανε στο θέατρο τὶς «Δυὸ Ὀρφανὲς» κι' ἐγώ, θυμᾶσαι πῆρα τὴν Ἀγνοῦλα μας καὶ τὴν πῆγα στὸ θέατρο. Πόσο μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ ἔργου... Τῆς εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωση... Τὴν καϋμένη τὴ μικροῦλα... τὴν Ἀγνοῦλα μας...

***

Λίγες ἡμέρες εἶχαν περάσει ἀπ' τὸ θάνατο τῆς μικρῆς των κόρης Ἀγνῆς καὶ ὁ γιατρὸς Μαντελὸν μὲ τὴ γυναῖκα του δὲν ἔβρισκαν πιὰ τίποτε στὸν κόσμο ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ τοὺς παρηγορήσῃ. Ἡ Ἀγνή, ἡ μόνη ἐλπίδα τῆς ζωῆς τους εἶχε πεθάνει δὲν ὑπῆρχε πιά...

Εἶχε πιὰ ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζει ὅταν ὁ γιατρὸς Μαντελὸν μὲ τὴ γυναῖκα του σηκώθηκαν ἀπ' τὸ παγκάκι γιὰ νὰ φύγουν.

Μόλις προχώρησαν λίγα βήματα, ὁ γιατρὸς στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ εἶπε σὰν νὰ μονολογοῦσε :

— Καὶ ὅσο σκέπτομαι πὼς τώρα τελευταῖα ποὺ εἶχε μεγαλώσει δὲν ἄφηνα νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ σπίτι συχνά... Πόσο ἤθελε νὰ διασκεδάζῃ τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι μου. Μὰ ἐγώ ;... Ὤ ! θεέ μου, τὶ τύψεις ποὺ ἔχω ! Δὲν τὴν ἄφηνα νὰ πάῃ πουθενά. Δέκα ὀκτὼ χρονῶν κορίτσι καὶ δὲν εἶχε πάει σ' ἕνα χορό, σ' ἕνα ντάνσιγκ, σὲ μιὰ φιλικὴ διασκέδασι. Πόσο αἰσθάνομαι τώρα τὴ λύπη της. Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν βλέπω ἀκόμα μπροστά μου νὰ μὲ παρακαλάει :

— Μπαμπᾶ, νὰ πάω σήμερα τὸ ἀπόγεμμα στὸ τσάϊ τῆς Μαίρης ;

— Ὄχι ! τῆς ἀπαντοῦσα. Ὄχι ! Ἄχ ! αὐτὸ τὸ ὄχι πόσο τὴν στενοχωροῦσε ! Πόσο τὴν ἔθλιβε τὴν Ἀγνοῦλα μου.

— Ἡσύχασε, Παῦλε τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα του παίρνοντάς τον ἀπ'τὸ χέρι. Ἡσύχασε. Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς. Εἴχαμε ἀποφασίσει καὶ οἱ δύο νὰ τὴν ἀναθρέψουμε μὲ αὐστηρὲς ἠθικὲς ἀρχές. Μὴ πειράζεσαι γι' αὐτό.

Ὁ γιατρὸς Μαντελὸν ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ προχώρησε στηριζόμενος στὸ χέρι τῆς γυναίκας του, χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ καθόλου. Ἐπέρασαν καὶ οἱ δυὸ μέσ' ἀπ' τὸ πάρκο, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ φεύγῃ ὁ κόσμος καὶ ἐπῆραν τὸ δρόμο ποὺ θὰ τοὺς ἔφερνε στὸ σπίτι τους...

***

Πέρασαν ἀπὸ τότε τέσσερα χρόνια. Ὁ χειμῶνας εἶχε τελειώσει καὶ ἡ ἄνοιξη ἔμπαινε, ὅπως πάντα γελαστὴ σκορπίζοντας παντοῦ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν της. Ἦταν ἕνα χλιαρὸ ἀπόγεμμα τοῦ Μαρτίου. Στὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόμερο παγκάκι τοῦ πάρκου καθότανε τώρα ἕνας γέρος μὲ μαῦρα ροῦχα καὶ μὲ βαρὺ πένθος στὸ καπέλλο του. Κανεὶς διαβάτης δὲν περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ὁ γέρος καθότανε μόνος καὶ συλλογιζότανε. Τὰ ἀηδόνια κελαϊδοῦσαν γύρω στὰ δέντρα τῶν κήπων τοῦ πάρκου καὶ πέρα ἀπὸ μακρυὰ ἀκουγότανε ἕνα τραγοῦδι σιγανό :

Μικρή, μικρή μου ἀγαπημένη
ὦ ! νἄξερες, πόσο καϋμένη
Σὲ συλλογίζομαι τὴν ὥρ' αὐτὴ
χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί.

Ὁ γέρος, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸ γιατρὸ Μαντελόν, ἀφοῦ ἔριξε ἕνα μελαγχολικὸ βλέμμα γύρω του, ἔβγαλε ὕστερα ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ πένθιμο μαντηλάκι καὶ σκούπισε τὰ δακρυσμένα μάτια του. Ἔκλαιγε...

Τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπ' τὸ χειμωνιάτικο ἐκεῖνο ἡλιολουσμένο πρωῒ ποὺ ἐδῶ, στὸν ἴδιον αὐτὸ πάγκο, καθόταν μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ μιλοῦσε μαζί της γιὰ τὸν πρόσφατο θάνατο τῆς κόρης του. Καὶ τώρα ; πόσος καιρὸς ἐπέρασε.Πόσες νέες λύπες γεμίσανε τὴν πονεμένη ψυχή του ! Ἡ γυναῖκα του, ἡ μόνη συντρόφισσα τῆς ζωῆς του, εἶχε πεθάνει ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες... Καὶ τώρα ὁ γιατρὸς Μαντελὸν ἦταν μόνος, ὁλομόναχος στὸν κόσμο. Στὸν ἴδιο τάφο μὲ τὴν λατρευτή του Ἀγνοῦλα εἶχε βάλει καὶ ἕνα ἀκόμα νεκρό. Τὸν νεκρὸ τῆς γυναίκας του. Τί μεγάλες συμφορὲς ποὺ ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸν κόσμο !...

Τό ἴδιο τραγοῦδι χανότανε τώρα μακρυὰ καὶ μόλις ἀκουγότανε :

Σὲ συλλογίζομαι τὴν ὥρ' αὐτὴ
χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί...

Ὁ γιατρὸς Μαντελὸν κάθησε ἀκόμα λιγάκι στὸ μέρος αὐτὸ καὶ ὕστερα σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ... Δὲν εἶχε ὅμως ἀπομακρυνθεῖ καὶ πολὺ ἀπ' τὸ παγκάκι στὸ ὁποῖο καθότανε καὶ μόλις ἔστριψε τὸ μικρὸ φειδωτὸ δρομάκι ποὺ θὰ τὸν ἔφερνε σὲ μιὰ ἀπ' τὶς μικρὲς πλατεῖες τοῦ πάρκου, ἀντίκρυσε ἔξαφνα ἐμπρός του μιὰ κοπέλλα, ὡς εἴκοσι δύο ἐτῶν, ποὺ καθότανε ἐκεῖ,μὲ τὴ μητέρα της...

Ὁ γιατρὸς Μαντελὸν ταράχτηκε μόλις εἶδε αὐτὲς τὶς δυὸ γυναῖκες. Ἡ κόρη μιλοῦσε τὴν ὥρ' αὐτὴ μὲ τὴ μητέρα της. Κάτι ἔλεγαν καὶ γελοῦσαν.

— Θεέ μου ! εἶπε ὁ γιατρὸς Μαντελὸν ἀπὸ μέσα του...Παρ' ὀλίγον νὰ πιστέψω πὼς ξαναζωντάνεψαν ἀπ' τὸν τάφο... Τὶ ὁμοιότητα ποὺ ἔχουν καὶ οἱ δυό, μὲ τὴν Ἀγνοῦλα μου, μὲ τὴν Εἰρήνη μου...

Καὶ ὁ γιατρὸς Μαντελὸν ἔστριψε ἀμέσως ἀπ'τὸν ἄλλον δρομίσκο γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ πιὰ αὐτὸ τὸ θλιβερὸ θέαμα, ποὺ τοῦ ξέσκιζε τὴν καρδιά του...

Εἶχε πιὰ ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζει...Ὁ γιατρὸς ἔκανε ν' ἀκολουθήσῃ τὴ διεύθυνση ποὺ θὰ τὸν ἔφερνε σπῆτι του, μὰ μετάνοιωσε καὶ κάτι φάνηκε πὼς σκέφθηκε ἀπότομα...

— Βέβαια,ψιθύρισε... πρέπει νὰ πάω καὶ σήμερα.

Καὶ σὰν νὰ πῆρε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφαση, ὁ γιατρὸς Μαντελόν, ἄλλαξε δρόμο καὶ ἐτάχυνε ὅσο μποροῦσε τὸ βῆμα του.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴ μεγάλη κεντρικὴ λεωφόρο ἀπ' τὴν ὁποία πήγαινε κανεὶς ἀπ' τὴν πόλη στὸ πάρκο, ὁ γιατρὸς σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα ὑπαίθριο παράπηγμα ποὺ πουλοῦσαν ἄνθη.

— Λίγους μενεξέδες παρακαλῶ, εἶπε στὸν ἀνθοπώλη...

Ἐπλήρωσε, ἐπῆρε τὰ λουλούδια στὴν ἀγκαλιά του, καὶ μπῆκε σ' ἕνα ταξὶ ποὺ περνοῦσε γιὰ νὰ πάῃ στὸ Νεκροταφεῖο.

Ὅταν ἔφθασε στὴν πόρτα του καὶ πῆγε νὰ μπῇ, ἀκούει μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ :

— Μὴν ἀργήσετε Κύριε, γιατὶ σὲ μισὴ ὥρα θὰ κλείσουμε.

Ὁ γιατρὸς ποὺ δὲν φάνηκε νὰ πρόσεξε στὴν παρατήρησι αὐτὴ τοῦ θυρωροῦ, προχώρησε βιαστικὰ καὶ χάθηκε μέσα στοὺς τάφους...

***

Θὰ εἶχε περάσει πιὰ περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ ἥλιος εἶχε δύσει καὶ οἱ πρῶτες σκιὲς τῆς νύχτας ἁπλωνόντουσαν γύρω στὰ πυκνὰ δέντρα ποὺ στόλιζαν τὴν κατοικία τῶν νεκρῶν. Ὁ θυρωρὸς ποὺ ἔστεκε ἔξω στὴν πόρτα, ἕνας συμπαθητικὸς γεροντᾶκος, εἶπε σ' ἕνα νεκροθάφτη ποὺ καθότανε ἐκεῖ μαζί του καὶ ποὺ φαινότανε πὼς τὸν περίμενε νὰ φύγουν.

— Κλεῖσε τὴν πόρτα. Εἶνε περασμένες ἑπτά...

Ὁ Νεκροθάφτης τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ καὶ ὁ

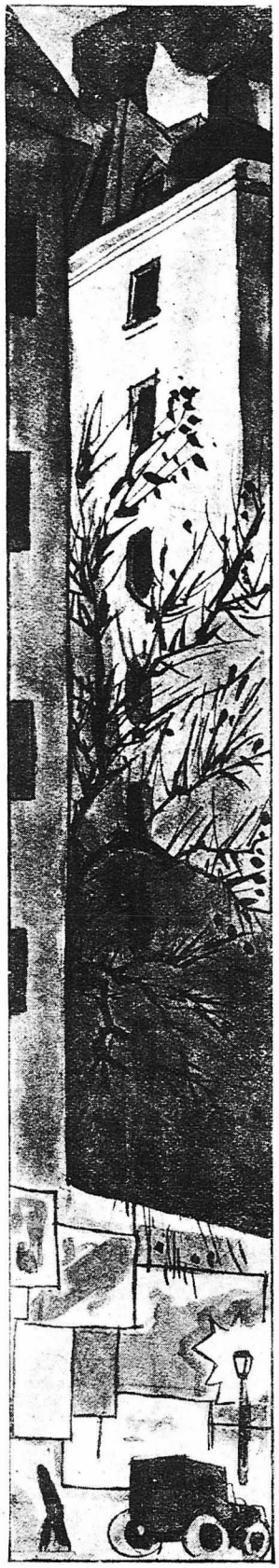

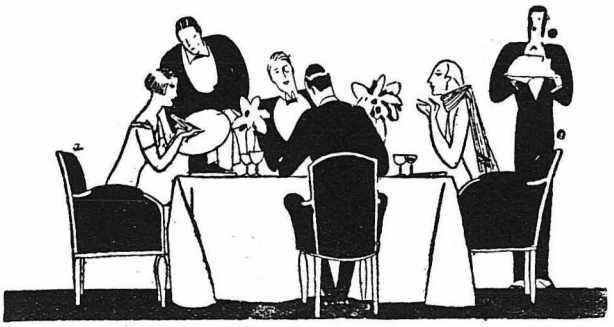

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΡΕΚΟΡ ΠΟΛΥΤΕΚΝΙΑΣ

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ αἱ οἰκογένειες εἶνε γενικῶς ὀλιγάριθμες καὶ ἡ αἰτία πρέπει ν' ἀναζητηθῆ στὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς καὶ στὴ βαθμιαία ἀνδροποίηση τοῦ γυναικείου φύλου. Ὑπάρχουν ὅμως ἀκόμα στὴν Εὐρώπη ἀρκετὲς οἰκογένειες μὲ εἴκοσι καὶ περισσότερα παιδιὰ καὶ σᾶς ἀναφέρουμε χάριν περιεργείας μερικὰ ρεκὸρ...πολυτεκνίας.

Στὰ 1907 μιὰ γυναίκα στὸ Βέλγιο γέννησε τὸν ἴδιο χρόνο... ἕξη παιδιά, δηλαδὴ τρία τὸ Γεννάρη καὶ τρία τὸ Δεκέμβρη τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Στὸ Παρίσι ἄλλη μιά, γυναῖκα ἑνὸς φούρναρη, γέννησε... εἰκοσιένα παιδιὰ σὲ διάστημα ἑπτὰ ἐτῶν !

Ἕνας Σκῶτος ἀπόκτησε ἀπὸ τὴ γυναίκα του... ἑβδομῆντα δύο ἐν ὅλῳ παιδιὰ καὶ τὰ πενήντα ἀπ' αὐτὰ ἔζησαν περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρόνια τὸ καθένα.

Ὁ Θωμᾶς Γρηνχώλ, διάσημος γιατρός, εἶχε ζωντανὰ τριανταοχτὼ ἀδέρφια του ἀπὸ τὸν ἴδιον πατέρα καὶ τὴν ἴδια μητέρα.

Ἐπίσης κάποια κυρία Χόνεβουδ στὸ Κέντ ποῦ πέθανε στὰ 1620 εἶχε ἀφήσει δεκαέξη παιδιά, 114 ἐγγόνια, 228 δισέγγονα καὶ ἐννιὰ τρισέγγονα ἤτοι ἐν ὅλῳ 367 ἀπογόνους.

Ἡ Λαίδη Τέμπλ ἦταν εὐτυχέστερη γιατὶ πρόφτασε νὰ χαϊδέψῃ τὸν 700ὸν ἀπόγονό της !

Ἀλλὰ οὔτε κι' αὐτὴ, εἶχε τὸ ρεκὸρ τῆς πολυτεκνίας : Ἕνα ἀγγλικὸ ἡμερολόγιο τοῦ 1776 ἀναφέρει ὅτι κάποιος χωρικὸς ἀπὸ τὴν Οὐσλλία 105 ἐτῶνεῖχε ἀποχτήσει 30 παιδιὰ ἀπὸ τὴν πρώτη γυναίκα του, 10 ἀπὸ τὴ δεύτερη καὶ τέσσερα ἀπὸ τὴν τρίτη κι' ὁ μεγαλύτερος γυιός του περνοῦσε τὸ μικρότερο κατὰ τὴν ἡλικία 80 χρόνια ! Ὁ ἴδιος χωρικὸς εὐτύχησε νὰ ἰδῇ 800 ἐν ὅλῳ ἀπογόνους !

Στὰ 1900 ἡ Οὔρσουλ Λάϊτφοντ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ἄφησε πεθαίνοντας 163 ἀπογόνους ποὺ ἀντιπροσώπευαν μαζί μ' αὐτὴ 5 γενεές, ἡ δὲ χήρα τοῦ Ἄμπερκορν τῆς Ἀγγλίας ἄφησε 200 ἀπογόνους.

Ἀλλὰ τὸ ρεκὸρ τῆς πολυτεκνίας τὸ ἔχει ἀσφαλῶς κάποιος Οὐέμπ, ὁ ὁποῖος μετηνάστευσε στὴν Ἀμερικὴ πρὸ ἑκατὸν τριάντα ἐτῶν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια μετὰ τρεῖς γενεές, ἀριθμεῖ 1600 μέλη !...

ὁ θυρωρὸς ἐπανέλαβε...

— Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ μείνει κανεὶς μέσα ;

Ὁ Νεκροθάφτης τότε εἶπε στὸ θυρωρό :

— Βέβαια, θᾶχουν φύγει ὅλοι... Τώρα νὰ σοῦ πῶ, δὲν ξέρω γι' αὐτὸν τὸν γεροντᾶκο ποῦ μπῆκε τελευταῖος, τὸν εἶδες νὰ βγαίνῃ ;

— Ἄ ! ναί ! καλὰ λές, ἀπήντησε ὁ θυρωρός, ποὺ τότε μόνον θυμήθηκε τὸ γέρο Μαντελόν. Βέβαια μέσα θὰ εἶνε ἀκόμα αὐτός... Καὶ τοῦ εἶπα τοῦ χριστιανοῦ νὰ μὴν ἀργήσει...

Δὲν εἶχε ὅμως ὁ θυρωρὸς αὐτὸς τελειώσει καλὰ τὰ λόγια του καὶ ἄξαφνα ἕνας ὑπόκωφος κρότος πιστολιοῦ ἐτάραξε τὴ μεγάλη ἡσυχία ποὺ ἁπλωνόταν σ' ὅλη ἐκείνη τὴν ἔρημη περιοχὴ τῶν τάφων...

— Πιστολιά ; εἶπε ὁ νεκροθάφτης.. ἄκουσες...

— Ναί, καὶ μένα μ' τσι μοῦ φάνηκε.

Καὶ οἱ δυὸ ἄντρες τότε, χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ ἔτρεξαν μέσα, καὶ ἀπ' τὴν εἴσοδο τοῦ νεκροταφείου τράβηξαν πρὸς τὰ δεξιὰ χωρὶς νὰ ξέρουν ποὺ πρέπει νὰ διευθυνθοῦν...

— Ἀπ' ἐδῶ νάναι ; ρώτησε ὁ θυρωρός...

— Ἀπ' ἐδῶ μοῦ φαίνεται πὼς τὸν εἶδα νὰ τραβᾷ χθές, αὐτὸ τὸ γέρο...

Πραγματικῶς δὲν εἶχαν προχωρήσει πολὺ καὶ κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο μνημεῖο μὲ δυὸ ἀγάλματα, κάτω ἀπὸ τὸν μαρμάρινο σταυρό, βρισκότανε ξαπλωμένος ἀνάσκελα ὁ γιατρὸς Μαντελόν,μὲ ἀνοιγμένο τὸ κρανίο του. Εἶχε βάλει τὸ πιστόλι του στὸ στόμα καὶ ἡ σφαῖρα τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὸ κεφάλι... Δὲν ἀνάσαινε πιὰ ὁ δυστυχής...

— Καλὰ τῶλεγα ἐγώ, καμμιὰ φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπα, εἶπε ὁ νεκροθάφτης... Δὲν μοῦ φαινότανε στὰ καλά του... Τοῦ μίλαγες καὶ δὲν σοῦ ἀπαντοῦσε ποτέ...

— Τὸν κακομοίρη, εἶπε ἡ θυρωρὸς, κοιτάζοντας τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ γιατροῦ...

Καὶ ἀμέσως οἱ δυὸ ἄντρες σκύψανε καὶ πῆραν τὸ πτῶμα στὰ χέρια τους,τὸ μετέφεραν στὴν ἐκκλησία καὶ ὕστερα συνεννοηθήκανε ν' ἀναφέρουν τὸ γεγονὸς στὴν ἀστυνομία.

Georges Beaume

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

ΠΩΣ ΕΝΤΕΜΠΟΥΤΑΡΙΣΕ Ο ΠΩΛ ΝΤΕ ΚΟΚ

Ὁ Πὸλ ντὲ Κὸκ δεκαοκταετής.— «Τὸ παιδὶ τῆς γυναίκας μου».— Ἡ πρώτη ψυχρολουσία.— Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ εἰλικρίνεια πρὸς τοὺς νέους εἶνε ἐπικίνδυνη.— Μιὰ κακὴ ἀπόφαση.— Ὁ καλὸς καὶ τυχερὸς πατρυιός.

Σὲ ὅλους σχεδὸν εἶνε γνωστὸς ὁ Πὼλ ντέ Κόκ, ὁ περίφημος αὐτὸς Γάλλος μυθιστοριογράφος ὁ ὁποῖος ἔγραψε 400 ἐν ὅλῳ τόμους μυθιστορημάτων, ἠθογραφιῶν, βαντεβὶλλ καὶ τραγουδιῶν, μεταφρασθέντας σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

Ὅταν ἦτο 17 ἐτῶν ὁ Πὼλ ντὲ Κὸκ εἶχε προσληφθεῖ στὴν ὑπηρεσίαν κάποιου τραπεζίτου ὁ ὁποῖος τὸν χρησιμοποιοῦσε γιὰ ἀνιαρὲς γραφικὲς δουλειές. Ἐν τούτοις χωρὶς νὰ παραμελεῖ τὴν ἄλλην του ἐργασίαν, ὁ νεαρὸς γραφεὺς διεσκέδαζε διαβάζοντας κρυφὰ ἀπὸ τὸν προϊστάμενό του τὰ ἔργα τοῦ Πιγκὼλ-Λεμπρὲν ἑνὸς συγγραφέως ποὺ ἤκμαζε τότε. Γοητευμένος ὁ Πὼλ ντὲ Κὸκ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐδιάβαζε, θέλησε νὰ γράψῃ κι' αὐτὸς καὶ ἔγραψε πράγματι ἕνα ρομάντζο—τὸ πρῶτο του μυθιστόρημα—μὲ τὸν τίτλο «Τὸ παιδὶ τῆς γυναίκας μου». Τὸ ἔργο αὐτὸ θύμιζε λίγο ἕνα ἄλλο ἔργο τοῦ Πιγκὼρ-Λεμπρέν, «Τὸ παιδὶ τῆς Ἀποκρηᾶς».

Τὰ χειρόγραφα τοῦ «Παιδιοῦ τῆς γυναίκας μου» ἀποτελοῦσαν δυὸ τόμους καὶ ὁ Πὼλ ντὲ Κὸκ μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ τὴν αὐτοπεποίθησι τῆς νεότητος ἦταν βέβαιος ὅτι σ' ὁποιον ἐκδότη κι' ἂν παρουσίαζε τὰ χειρόγραφά του, ἐκεῖνος θὰ τὰ ἐδέχετο καὶ θὰ τὰ ἐξέδιδε εὐχαρίστως.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν ν' ἀποτανθῇ στὸν βιβλιοπώλη Φάζ, ὁ ὁποῖος ἐξέδιδε θεατρικὰ ἔργα καὶ τοῦ ὁποίου ἦταν τακτικώτατος πελάτης. Μὲ τὰ χειρόγραφά του ὑπὸ μάλης παρουσιάσθηκε ἕνα ἀπόγευμα εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Φὰζ καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Ὁ Φὰζ τὸν ὡδήγησε στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο καὶ ὅταν ὁ νέος τοῦ ἔκανε τὴν πρότασί του, τοῦ ἀρνήθηκε μὲ τρόπο, λέγοντάς του ὅτι αὐτὸς ἐξέδιδε μόνο θεατρικὰ ἔργα. Τὸν συνεβούλευσε δὲ νὰ ἀποταθῇ στοὺς ἄλλους ἐκδότας, τὸν Μπαρμπᾶ, τὸν Νταντύ, τὸν Πιγκορὼ ἢ τὸν Πολλέ. Ὁ τελευταῖος μάλιστα ἐσκόπευε νὰ ἐκδώσῃ μυθιστορήματα.

Ὁ Πὼλ ντὲ Κὸκ ἔτρεξε μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἐλπίδες στὸν Πολλέ, ὁ ὁποῖος τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἀφήσῃ τὰ χειρόγραφα καὶ νὰ περάσῃ ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες. Ὅταν ὅμως ξαναπαρουσιάσθηκε ὁ νέος, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα ὁ Πολλὲ τοῦ εἶπε :

Δὲν εἶνε ἄσχημο, ἀλλὰ εἶνε λίγο μίμησις τοῦ Πιγκὼρ—Λεμπρέν.

Ἦταν ἡ πρώτη ψυχρολουσία τοῦ νεαροῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖος μὲ λιγώτερες ἐλπίδες πῆγε κατόπιν σὲ καμμιὰ εἰκοσαριὰ στὴ σειρὰ ἐκδότας, κανένας ὅμως δὲν ἐδέχθη τὸ βιβλίο του. Παρουσιάσθηκε ἀκόμη καὶ σὲ μερικοὺς διευθυντὰς ἀναγνωστηρίων, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ ἀρχίσῃ μὲ τὴς γροθιὲς ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τὸν Φουάϋ ποὺ εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ τοῦ πῇ εἰλικρινῶς τὴν γνώμη του. Ὁ Πὼλ ντὲ Κὸκ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸν λαιμό.

— Θὰ τὸ ἐκδῶστε, τοῦ ἐφώναξε. Ἢ θὰ τὸ ἐκδόσετε ἢ σᾶς σκοτώνω !

Εὐτυχῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη κάποια ἀναγνώστρια ἐμπῆκε στὸ ἀναγνωστήριο καὶ ἔσωσε χωρὶς νὰ θέλῃ τὸν Πὼλ ντὲ Κὸκ ἀπὸ τὴν φυλακή.

Ἀπελπισμένος ὁ νέος ἄφησε τὰ χειρόγραφά του νὰ κοιμηθοῦν δυὸ ὁλόκληρα χρόνια στὸ συρτάρι του. Ἔπειτα μιὰ μέρα ξαναδιάβασε τὸ «Παιδὶ τῆς γυναίκας μου» καὶ τὸ βρῆκε τόσο καλὸ ποὺ ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐκδώσῃ μόνος του. Ἀλλὰ πῶς ; Ὁ μισθὸς του ἦταν μόλις 200 φράγκα τὸν μῆνα.

Τότε μιὰ τρομερὴ ἰδέα τοῦ κατέβηκε. Ἐσκέφθηκε ὅτι μποροῦσε νὰ κερδίσῃ τὸ ποσὸν ποὺ τοῦ ἐχρειαζόταν στὴ μπουγιῶτα (ἕνα λαϊκὸ τυχερὸ παιγνίδι ποὺ ἐσυνειθιζόταν τότε ὑπερβολικά). Μόλις λοιπὸν ἐπῆρε τὸν μισθό του ἔτρεξε στὴν Λέσχη τῶν Ξένων, ὅπου ἐπαιζόταν ἡ μπουγιῶτα. Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ περνοῦσε τὴν πύλη τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἄκουσε νὰ τὸν καλοῦν. Ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸν Γκουνὼ τὸν τρίτον ἄνδρα τῆς μητέρας του, ὁ ὁποῖος τὸν ρώτησε ποῦ πηγαίνει.

Ὁ Πὼλ ντὲ Κὸκ τοῦ ἐξήγησε τὸν σκοπό του. Ὁ πατρυιός του, ποὺ ἦταν μανιώδης παίκτης τῆς μπουγιώτας καὶ ἤξευρε πόσο ἐπικίνδυνο ἦταν τὸ πάθος τῆς χαρτοπαιξίας, τοῦ ἐφώναξε :

— Δυστυχισμένε, θὰ παίξῃς ! Στὴν ἡλικία σου !

Καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ παίξῃ ἐκεῖνος γιὰ λογαριασμό του.

Ὁ νέος ἐπερίμενε μιὰ ὥρα μὲ ἀγωνία τρομερή.

— Λοιπόν, τὸν ρώτησε ὁ Πὼλ ντὲ Κόκ.

— Εἶσαι πολὺ εὐγενικὸ παιδὶ καὶ θᾶταν ἔγκλημα νὰ σὲ κάνῃ κανεὶς νὰ ὑποφέρῃς. Μὲ τὰ διακόσια φράγκα σου ἐκέρδισα ἕνα χιλιάριχο. Νά, πάρτα.

Μὲ τὰ λεφτὰ ἐκεῖνα ὁ Πὼλ ντὲ Κὸκ ἐξέδωσε σ' ἕνα μικρὸ τυπογραφεῖο τῆς ὁδοῦ Τυρέν, τὸ «Παιδὶ τῆς Γυναίκας μου» τὸ ὁποῖον τοῦ ἐστοίχισε 800 φράγκα μόνον.